

gennem en henstilling. Arbejdsgiverne og et antal regeringsrepræsentanter modsatte sig dette ændringsforslag ud fra den betragtning, at en henstilling ville være mere smidig og praktisk og lettere anvendelig. Man ville gennem en henstilling i højere grad kunne tage den store forskel i de nationale ordninger i betragtning, og det afgørende måtte være at blive enige om visse almindelige principper, som kunne tjene som inspiration for de enkelte lande i overensstemmelse med deres særlige behov.

Den franske regeringsrepræsentant stillede forslag om, at visse af de foreslåede internationale bestemmelser skulle optages i en konvention og resten i en henstilling, medens Storbritanniens regeringsrepræsentant foreslog, at man skulle udskyde afgørelsen af spørgsmålet, til gennemgangen af de enkelte artikler havde fundet sted.

Komitéen var omtrent lige delt imellem de forskellige standpunkter, hvilket fremgik af, at det af Storbritanniens repræsentant stillede ændringsforslag blev forkastet med 53 stemmer mod 53, medens det af den franske regeringsrepræsentant stillede forslag forkastedes med 53 mod 51 og endelig arbejdergruppens forslag med 52 mod 50. Resultatet blev således, at komitéen uden ændring vedtog bureauets forslag om, at man skulle sigte mod en international henstilling.

Af de spørgsmål, der blev behandlet i komitéen, skal særlig nævnes følgende:

Det blev i § 1 i bureauets udkast på forslag af den belgiske regeringsrepræsentant tilføjet, at det fornødne maskineri til hjælp for parterne ved afslutning, revision og fornyelse af kollektiv-aftaler kunne gennemføres enten ved lovgivning eller ved overenskomst mellem parterne.

I bureauets § 2, der handlede om definitionen af kollektiv-aftaler, foreslog arbejdergruppen tilføjet, at disse også skulle kunne indeholde bestemmelser om sociale foranstaltninger i overensstemmelse med den praksis, som efter gruppens mening er gældende i mange lande. Arbejdsgivergruppen modsatte sig dette under henvisning til, at udtrykket „sociale foranstaltninger“ kunne fortolkes på så mange forskellige måder, at det ikke egnede sig til at optages i en international tekst. Resultatet af komitéens arbejde blev, at der blev tilføjet ordene „sådanne sociale foranstaltninger, som af parterne i aftalen anses for egnede til regulering ved kollektiv-aftaler“.

I bureauets definition af en kollektiv-aftale var det anført, at den på arbejderside skulle være afsluttet af en arbejderorganisation. Dette blev ændret til „en eller flere arbejderorganisationer“, men desuden ønskede arbejdergruppen, at der til disse ord skulle føjes ordene: „som bestemt ved nationale bestemmelser, hvor sådanne bestemmelser findes eller fremtidig indføres“. Dette ændringsforslag blev vedtaget af komitéen uden diskussion, men under redaktionskomitéens arbejde med den vedtagne tekst fandt denne komité det nødvendigt, at spørgsmålet påny blev taget op til behandling i den samlede komité bl. a. under hensyn til, at denne ændring ikke ville kunne forenes med teksten i konvention nr. 87 om foreningsfrihed og retten til at organisere sig. Resultatet blev, at de ord, som arbejdergruppen ønskede tilføjet, blev udeladt.

Endelig foreslog arbejdergruppen, at der skulle tilføjes en ny bestemmelse om, at intet i teksten havde til formål at favorisere anerkendelsen af en organisation af arbejdere, der blev oprettet, ledet eller finansieret af arbejdsgiverne eller deres repræsentanter. Arbejdsgivergruppen var enig i realiteten heri, men modsatte sig ændringsforslaget under hensyn til, at dette spørgsmål allerede var omhandlet i den i 1949 vedtagne konvention om retten til at organisere sig og føre kollektiv-aftaler. Tilføjjelsen blev imidlertid vedtaget af komitéen.